

vind gennem hans Hoved, en Svimmelhed betog ham

Han tvang sig med al sin Kraft til at være rolig for ikke at skræmme hende. Skælvende bøjede han sig ned over hende og stammede:

„Hansine, De maa svare mig blot paa én Ting endnu. De maa ikke blive vred ... men er det rigtigt, naar jeg føler, at det er Gud selv, der har ført os sammen her i Aften? - De maa ikke skjule noget for mig. Holder De lidt af mig? Sig mig det ... holder De blot en lille Smule af mig?“

Hun rykkede til med fortvivlet Kraft for at komme løs og udstødte et halvt Skrig. Men nu laa bægge hans Arme omkring hende, og han drog hende til sig med ubehersket Lidenskab.

„Er det sandt? Hansine ... kære, kære Hansine, holder De virkelig lidt af mig?“

Hun hørte intet længer. Hun var sunket magtesløs sammen i hans Arme, mens Graaden endelig vældede frem — med en Bitterhed og Kraft, som om den skulde sønderrive hende. Hun var lammet af Skam og Fortvivlelse. Det saa' ud, som om hun bestræbte sig for at synke mod Jorden og anraabte den om at aabne sig og skjule hende.

„Saa, saa ... græd dog ikke mere, bedste